

9. Мистериите на Логоса.

Да поговорим за християнските сакраменти – тези мистерии, които отварят прозорци към алтернативна онтологична реалност за този, който има очи да види и уши да чуе. Мистерии, които символно отразяват вътрешни процеси на изкупление и израстване, които

правят материалния свят прозрачен и флуиден, забулен в тънък воал, отвъд който прозира сияйното Божие царство.

Запазени са сведения за пет сакраментата на Валентиновата църква – баптизъм, миропомазване, изкупление (аполитроза, консоламентум), евхаристия и брачна камера. В евангелие на Филип тези сакраменти са указани като извършвани лично от Логоса. (Вече говорих за устойчивата тенденция на валентинистите да изживяват Христовите мистерии като екстазен акт на идентификация.) Логосът въвежда инициата в мистериите си като първообраз на йерофанта, който извършва тайнствата във вътрешната стая на душата, казвайки: “Аз дойдох, за да направя нещата долу като тези горе и нещата отвън като тези вътре.” Горе/вътре е плеромния архетип на сакраментата, долу/отвън е видимото му драматизиране в света на кеномата.

Баптизмът и помазването са еднократни сакраменти на прага на Христовата църква, отнасящи се един към друг като *syzygy*, като образ и отражение. Те отговарят символно на кръстното разпъване и възкресение на Христос, което означава умиране за психо-физическата идентичност и възкръсване за нов живот в Духа. Евангелие на Филип ги нарича «вода и огън», тъй като баптизмът се извършва с вода, а помазването – с миро (хризм), който е маслен и запалим. «It is through water and fire that the whole place is purified», казва Филип, насочвайки ни към основната характеристика на въвеждащите сакраменти – пречистване, катарзис, метаноя.

Естествено, баптизмът е свързан с акватичния символизъм. Водата пречиства, връщайки формата в безформената ѝ примордиална утроба. Човешката форма в света (егото) се потапя в безформена вода и магически се “отмива”. (Да си спомним мита за София, която се разкайва, измивайки от себе си наслоенията на бившите си любовници.) Баптизмът означава метаноя, извъръщане на лице от света и обръщането му към Бог. Затова и сакраментът е знаков за Христовата круцификация, която е круцификация на аза за света и на света за аза. (“May I never

boast except in the cross of our Lord Jesus Christ, through which the world has been crucified to me, and I to the world.” Gal. 6:14)

В този смисъл баптизменото потапяне във вода означава смърт на старото и свързаните с него грехове. Ритуалната голота на тайнството е знакова за смъкване “дрехата на греха” и връщане в изначалното райско състояние на невинност. (Христос на кръста – като втори Адам – също е рисуван гол, с една препаска през слабините). Логосът несъмнено е гол – цъфтящо безсрамен в своята вирилност – и идентификацията с него изисква ритуална голота на входа на мистериите му.

Казаното дотук очертава баптизма като принципно “негативно” тайнство – то унищожават (изпира) старото, което е мръсно, фалшиво. Инициатът остава гол – измит и зъзнец в голотата си. Чрез баптизма се е извършило единение с Христовата смърт (“all of us who were baptized into Christ were baptized into his death”, Romans 6:1–5), следва да се извърши единение с възкресението му. Защото след круцификацията следва възкресение, след умирането на старото следва раждане на новото.

Това става при второто тайнство – помазване с миро. Евангелие на Филип категорично го поставя по-високо от баптизма. (“The chrism is superior to baptism. He who has been anointed possesses the resurrection, the light, the Holy Spirit. It is from the olive tree that we got the chrism, and from the chrism, the resurrection.”)

Помазването означава възкресение за спиритуалното тяло, възстановяване на връзката с Логоса, което е един вид “годеж”, разпознаване и даване на име (хризъмът превръща Исус в Христос, в “миросан” такъв; на принципа на идентификацията инициатът също става Христос и Божи помазаник). Ако баптизмената вода измива негативно, то миросващият хризъм “облича” позитивно. Мирото е светлина и огън, то е маслиново масло (символ на мъдростта и търпението, на богиня София и актуализацията ѝ като перфектна Психика под формата на Светия дух), то е ароматен балсам (символ на благоуханната Плерома, на нейната разтапяща любовна сладост). Мъдрост и сладост, Гнозис и Ерос – това е мирото. То е сватбената дреха на перфектния инициат за брака му с Логоса, светлинно тяло, което предпазва Божия избраник от изкушения и го прави невидим за архонтите на космоса. Облечен в светлинно тяло, инициатът преминава безпроблемно през всички нисши сфери на кеномата, за да се устреми в свободен полет към висините на Плеромата.

Помазването е и сакрамент на разпознаване на избраните. То е печата, който Логосът удря на своите хора, гарантирайки спасението им. (“God anointed us, set his seal of ownership on us, and put his Spirit in our hearts as a deposit, guaranteeing what is to come.” Cor.2, 1:21)

Евангелие на Филип дава една необичайна перспектива към баптизма и помазването, разглеждайки ги като сизигиална двойка от светлина, отразяваща се във вода. Двата сакраментата вървят ръка за ръка, защото “никой не може да се види във вода или огледало без светлина, нито пък да види светлината без вода или огледало”. Тъй като огледалото символизира отразяващата психика (перфектна, гладка, без прашина), а светлината – Логоса, тази взаимоотнояземост има дълбинна знаковост като едно обещание за йерогамия на Психика и Логос, на отразяващ инициат и Христово съзнание, докато се слоят в едно цяло. (“And we, who with unveiled faces all reflect the Lord’s glory, are being transformed into his likeness with ever-increasing glory.” Cor.2, 3:16) И ако баптизмът означава измиване на психиката-огледало и обръщането ѝ към Бог, а помазването – получаване на светлината на Логоса, то двата сакраментата, отразени един в друг, означават мистичен брак на “огледалото” със “светлината”, на девицата с Христос (брак, още непробил света на сакраментите с директни жестове като евхаристийното изяждане тялото на Любимия или финалното сливане с Логоса в брачната камера).

И ето го инициата – на изхода на двата пречистващи сакраментата, “*puro e disposto a salire a le stelle*”, “чист и готов за полет към звездите” (Dante, *Purgatorio*). Този “полет към звездите” става със следващия сакрамент – изкупление (аполитроза, консоламентум). Той отбелязва възнесението на душата към Плеромата и е еднозначен с Христовото възнесение. Чрез консоламентум инициатът се освобождава окончателно от властта на Демиурга и обществото с неговите конвенции. Бидейки в света, той повече не е субектна част от него (престава да го отразява с огледалото на съзнанието си, което е обърнато изцяло към сияйния лик на Логоса). Този триумфален акт на възнесение се придружава с устна декларация на финално освобождение: “*I trace my origins to the Pre-existent One and I am returning from whence I came.*” Кръгът е очертан, краят се прибира в началото.

Следващите два сакраментата – евхаристия и брачна камера – се извършват в Небесата. Евхаристията е сватбената вечеря на спасените. Хлябът е Логоса, *Corpus Christi*, а виното – Светия Дух. Хлябът нахранва, както виното опиянява – и в този акт на поглъщане на тялото Христово и кръвта на Светия Дух, инициатът поема в себе си своя ангелски близък и годеник (лъч от перфектното сизиги Христос-София, Логос-Пневма, Слово-Дъх).

Връзката на евхаристията с брачното тайнство е посочена в евангелие на Филип, където Христос казва на Тайната вечеря: «*Oh Thou who have mated the Perfect Light with the Holy Spirit, mate also our angels with the images!*». Ето я класическата валентинова (павелианска)

идентификация на частния акт с универсалния, на архетипалното сливане на Логоса и Светия Дух с милионите частни сливания на ангелите (лъчите на Логоса) с имиджите (пневматичните семена, посяти от София).

Евхаристийната вечеря е предверието към светая светих на брачната камера, тя е “the supper that refreshes and enkindles love” (St John of the Cross). Не знаем какво е представлявал сакраментата брачна камера при валентинистите; знаем само, че е поставян най-високо – като тайнство, еднозначно с просветлението. В този финален акт инициатът бива обсебен от светлината на Логоса, проникнат напълно от божествения си близък-съпруг. Екстази, трансове, видения, “speaking in tongues” са били все белези за ангелско обсебване. Всякакви творчески пресъздавания, “диалози със Спасителя”, смело и вдъхновено говорене, са се смятали за безусловни знаци за получена гноза.

(Тук ще отбележа, че петте валентинов сакраментата се извършват и днес в Еклезия Гностика с малка разлика: третият сакрамент, консолamentum, се извършва като финален сакрамент след дългогодишно участие в тайнствата на църквата; подходящи кандидати за него са християни на средна възраст, изразили категорична решимост да не се връщат повече в земна форма. Сакраментът “брачна камера” не се извършва в момента; смята се, че такова високо тайнство трябва да бъде оставено в ръцете на Логоса.)

С това сакраменталния цикъл на валентинистите приключва. Първите християни не са се вълнували от историческото его на инициата, за да осветят с тайнства неговите преходи от една възраст в друга – подобно на ортодоксалните им наследници. Тук липсва имплицитната връзка на раждането с баптизма (понеже баптизмът е свободно решение на пълнолетен индивид, а не традиционен ритуал за новородени в обществото). Липсва конформацията, която се налага в късното християнство заради несъзнателния баптизъм. Липсва венчавката като заместител на тайнството брачна камера. Липсва последното причастие, както и сакраментите, свързани с ръкополагане на църковни служители. Тези късни наслаждения върху оригиналния сакраментален цикъл на първите християни говорят за едно – Христовото послание от зов за гноза и възкачване в Плеромата се е видоизменило в сакрализация на земния живот, на светските възли от линейния път на индивида от раждането до смъртта. Спасението на душите е оставено за някакво далечно неясно бъдеще, когато ще има тръби, Апокалипсис и Страшен съд. Който твърди, че е възможно освобождение в този живот чрез мистичен брак с ангелския съпруг – лъч от многоцветното тяло на Логоса – богохулства срещу църквата като единствена Христова невеста. Видно е, че тази доктрина за

спасение на душата отвъд смъртта и разложението, обслужва една единствена цел – гарантираната за вечни времена тоталитарна власт на църквата.